

пление къмъ Балканитѣ, то, слѣдъ боя съ наши авангардъ, той незабавно отстѣпи.

Въ навечерието, когато нашата прочута линия прѣмина въ настѣпление, изпратенъ като парламентьоръ при руситѣ за прѣговаряне върху статии отъ Женевската конвенция,*) азъ можихъ да си съставя едно доста точно понятие за онова впечатление, което бѣше произвело това наше настѣпление върху умоветѣ на рускитѣ офицери. Отъ аванпоститѣ на противника, въ самия разгаръ на Аязларския бой, азъ бѣхъ изпратенъ въ главната квартира на Н. И. В. Великия Князь Николай, и когато се върнахъ на сѣщитѣ аванпости, азъ се научихъ, че нашитѣ така юначно сж атакували . . . . . върху една линия съ такова грамадно протяжение, щото командующитѣ неприятелскитѣ армии, помислили, че *съсредоточената на Мехмедъ-Али армия, ще започне едно сериозно и правилно настѣпление*; обаче тѣ скоро се успокоиха, като се увѣриха въ грамадната растегнатостъ на нашитѣ сили отъ сѣверъ къмъ югъ . . . . .

При все това сблъскванията бѣха доста сериозни, особено при Кацелево и при Карахасанкьой, гдѣто руситѣ се мжчеха съ всичкитѣ си сили да ни хипнотизиратъ на р. Ломѣ!

Тактически, неприятеля бѣше битъ по цѣлата линия, но той отстѣпи само нѣколко метра.

Сждейки по всичко, което азъ видѣхъ и чухъ у нашитѣ любезни противници, немощното настѣпление на моя началникъ не бѣше произвело никакво впечатление; затова пъкъ, всѣки пѣтъ когато се произнасяше думата «Плѣвень», очитѣ на всички свѣтваха

*) Въ *la Revue de Paris* отъ 1 юний 1899 г. е помѣстенъ отчетъ за това поръчение.